

Arrest

nr. 176 388 van 17 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 28 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 maart 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij schrijven gedateerd op 18 februari 2013 dient verzoeker een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze verblijfsaanvraag wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 6

maart 2014 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 27 maart 2014 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.12.2013 werd ingediend door:

*Volgens pp : [M. L., J.] [R.R.: ...]
volgens pp : nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het feit dat betrokkene sinds 21.09.2009 in België zou verblijven; betrokkene zich al zeer goed geïntegreerd zou hebben in ons land omdat hij op een positieve manier zou willen deelnemen aan onze maatschappij; hij echt werkbereid zou zijn en niets liever zou willen doen dan werken en hij niet ten laste zou willen vallen van de staat; betrokkene al een hele vrienden - en kennissenkring zou hebben opgebouwd, hij zijn leven hier zou hebben uitgebouwd en het duidelijk zou zijn dat hij sociale banden met België zou hebben; betrokkene zou beseffen dat de Nederlandse taal noodzakelijk zou zijn bij integratie en hij al zeer goed Nederlands zou spreken; hij zou wijzen op zijn blijk van integratie; al deze elementen erop zouden wijzen dat betrokkene zich wel degelijk zou hebben aangepast aan onze levenswijze, hij zich volledig zou trachten te integreren en hij heel veel moeite zou doen, hij eindelijk rust en stabiliteit zou hebben gevonden en betrokkene ter staving een brief van Le Forem dd. 29.12.2010, een contrat de formation, een attestation dd. 11.01.2011 en een brief van de Carrefour dd. 27.04.2011 voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 22.09.2009, werd afgesloten op 13.04.2011 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure - namelijk minder dan één jaar en zeven maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat hij afkomstig zou zijn uit Congo en dat hij gezien de problemen aldaar zijn land zou hebben verlaten. Betrokkene zou zijn land van herkomst hebben moeten ontvluchten uit schrik voor zijn leven. Betrokkene zou onmogelijk kunnen terugkeren. Hij zou angst hebben voor een terugkeer naar Congo, zijn veiligheid zou er niet kunnen gegarandeerd worden. De lokale overheid zou nog steeds niet in staat zijn om zijn burgers van willekeurige vervolgingen en van wandaden te vrijwaren en nog minder om de verantwoordelijke daders te vervolgen. Er zouden ernstige redenen zijn dat betrokkene een reëel gevaar zou lopen wegens de bijzondere situatie die er zou heersen in Congo. Het zou dan

ook onverantwoord zijn om mensen in dergelijke omstandigheden terug te sturen naar Congo. Ter staving voegt betrokkene stukken toe met betrekking tot de veiligheidssituatie in Congo.

Wat betreft de verwijzing naar stukken met betrekking tot de veiligheidssituatie in Congo, dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze gaan over de algemene toestand in Congo en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen.

In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 40 jaar in Congo en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich in België steeds goed zou hebben gedragen en hij nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid zou hebben gepleegd en dat hij geen strafbare feiten zou hebben gepleegd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.2. Eveneens op 6 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel, dat verzoeker samen met de eerste bestreden beslissing ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"Naam, voornaam: [M. L., J.]

[...]

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 18.12.2013 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

[...]

Verzoeker begrijpt niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wenst te reageren op de volgende beweringen:

1. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat, integendeel tot wat DVZ stelt er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft.

Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385).

Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Dat verzoeker reeds meer dan vier jaar en half op het Belgisch grondgebied verblijft.

Dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht uit schrik voor zijn leven.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Congo om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, aangezien hij al verschillende jaren niet meer in Congo is geweest! Hij heeft zijn leven hier opgebouwd! Bovendien heeft hij niemand meer in zijn land van herkomst die hem kan helpen.

Dat hij hier een veilig en zeker onderkomen heeft en in zijn land van herkomst nergens terecht kan, ook niet voor een tijdelijk verblijf.

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoeker uit deze motivering niet afleiden waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. DVZ dient dit uitvoerig te motiveren!

2. Betrokkene beroept zich ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 dd

09.12.2009 en arrest 215.571 dd 05.10.2011.) Bijgevolg zijn deze criteria van hogervernoemde instructie niet meer van toepassing.

Verzoeker diende op 18.12.2013 een regularisatieaanvraag in, ondermeer op basis van de instructie dd. 19.07.2009

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt - Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block:

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011).

Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

- Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2.009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

- Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.

Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is!

"Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld"

Er werd op alle mogelijke manieren zowel media als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie.

In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatie-instructie van 19 juli 2009.

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9 bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekommen, zijnde beperkte duur op basis van hun arbeidsmarkt zijnde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar, dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin DVZ mededeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen. Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd was en dat ze toch geen recht hebben op verblijf!

Via de media werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt. Dat DVZ op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een interne beleidslijn was maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich konden baseren.

In 2010 vroegen vroegen 36.848 mensen regularisatie aan.

De minister van Binnenlandse Zaken keurde in 2010 15.426 regularisatiedossiers goed. Alles samen gaat het om 24.199 personen. Het gaat om verschillende types regularisatie:

- op medische gronden
- lange asielprocedures
- humanitaire redenen
- de illegaal verblijvende ouders van een Belgisch kinderen

Dit betekent dus dat voor 2010 alleen al de 15.426 regularisatiedossiers opnieuw moeten bekeken worden.

Dat op de website van binnenlandse zaken het volgende werd gepubliceerd : Aanvragen Om Machtiging Tot Verblijf Voor Humanitaire Redenen Statistische Gegevens- Dienstjaar 2011

Dat wij kunnen vaststellen dat er nooit eerder zoveel geregulariseerde personen waren dan in 2009 en 2010! Dat van de 24 199 mensen die op basis van 2.8A en 2.8B een aanvraag indienden 15.426 werkelijk ook geregulariseerd werden!

Dit is duidelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel!

De aanvragen die ingediend werden tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 en onmiddellijk behandeld werden op basis van de instructies ontvankelijk en gegrond verklaard.

Bovendien neemt DVZ nog altijd beslissingen waarin nog steeds verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Wij kunnen tientallen voorbeelden voorleggen waarin dit het geval is.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: "dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt"

In casu hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef DVZ dat toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathelet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt werd.

In een memorie verwijst verwerende partij zelf naar een arrest van Uw Raad met de volgende opmerking:

"Door binnen het kader van haar discretionaire bevoegdheid alle elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan de verwerende partij geen willekeur worden verweten."

Ook arrest nr. 80 660 van 4 mei 2012 van uw Raad spreekt zich zeer duidelijk uit over deze zaak:"De voorwaarden van de instructie worden als een dwingende maatregel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651)"

Dat men in het ene geval het dossier wel aan de instructie toetst, en in het andere dossier dan weer niet, dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Men vraagt zich af of verwerende partij louter onzorgvuldig is geweest of bewust de keuze heeft gemaakt om de aanvraag van verzoeker niet aan bovenstaande instructie te toetsen noch aan de eerdere instructies m.b.t. tot regularisaties die niet vernietigd werden door de Raad van State. Verzoeker voldoet immers volledig aan de voorwaarden om geregulariseerd te worden.

3. Het feit dat betrokkene sinds 21.09.2009 in België zou verblijven; betrokkene zich al zeer goed geïntegreerd zou hebben in ons land omdat hij op een positieve manier zou willen deelnemen aan onze maatschappij; hij echt werkbereid zou zijn en niets liever zou willen doen dan werken en hij niet ten laste zou willen vallen van de staat, betrokkene al een hele vrienden- en kennissenkring zou hebben opgebouwd, hij zijn leven hier zou hebben uitgebouwd en het duidelijk zou zijn dat hij sociale banden met België zou hebben; betrokkene zou beseffen dat de Nederlandse taal noodzakelijk zou zijn bij integratie en dat hij al zeer goed Nederlands zou spreken; hij zou wijzen op zijn blijk van integratie; al deze elementen erop zouden wijzen dat betrokkene zich wel degelijk zou hebben aangepast aan onze levenswijze, hij zich volledig zou trachten te integreren en hij heel veel moeite zou doen, hij eindelijk rust en stabiliteit zou hebben gevonden en betrokkene ter staving een brief van Le Forem dd 29.12.2010, een contrat de formation, een attestation dd 11.01.2011 en een brief van de Carrefour dd 27.04.2011 voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Héél opvallend is de voorwaardelijke wijze die men in de beslissing hanteert. Dit is 100% tegenstrijdig met het feit dat elk dossier individueel onderzocht dient te worden en flagrant onjuist! Verwerende partij haalt immers zelf aan dat de integratie van verzoeker gestaafd wordt met verschillende stukken.

Verzoeker kan uit deze motivering niet afleiden waarom de aangehaalde elementen niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend. DVZ dient dit uitvoerig te motiveren!

Dat DVZ het motiveringsbeginsel flagrant schendt! Waarom verantwoordt al deze tekenen van integratie niet dat de aanvraag van verzoeker in België wordt ingediend?!

Verzoeker kan op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie niet verantwoordend dat de aanvraag in België wordt ingediend en geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen en bijgevolg niet kunnen leiden tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw Raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen. Louter stellen dat dit "niet verantwoordt" dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, volstaat niet!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Bovendien blijkt duidelijk uit de beslissing dat de lokale verankering van verzoeker niet betwist wordt.

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat verzoeker van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ zijn integratie niet betwist.

DVZ dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

4. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 22.09.2009, werd afgesloten op 13.04.2011 met de beslissing "weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming" door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft nog steeds illegaal in België. De duur van de procédure- namelijk minder dan één jaar en zeven maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Dat verzoeker er steeds alles aan gedaan heeft om legaal verblijf te bemachtigen. Verzoeker kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst!

Indien verzoeker terug dient te keren naar zijn land van herkomst zal art 3 van het EVRM geschonden worden.

Zoals uit het bovenstaande blijkt, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden, waardoor de regularisatieaanvraag van verzoeker in België werd ingediend.

Dat deze stelling door DVZ getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoeker!

In eerste instantie wenst verzoeker op te merken dat verzoeker niet gekozen heeft voor illegaal verblijf in België. Hij heeft een regularisatieaanvraag ingediend volgens de geldende regelgeving, op basis van bijzondere omstandigheden en heeft in afwachting van een beslissing terzake in België verbleven, waar zijn veiligheid gegarandeerd kan worden.

Mocht hij België verlaten hebben, zou hij zelf zijn rechten geschonden hebben en zou zijn aanvraag zonder voorwerp verklaard geweest zijn. Dat hij geen andere keuze had dan in afwachting van het resultaat in België te verblijven.

Bovendien kan verzoeker op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

DVZ dient minstens te motiveren waarom zijn integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoeker, waaronder zijn langdurig verblijf, het feit dat verzoeker geen strafbare feiten heeft gepleegd, zijn integratie, ...

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad. "... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

Dat dit alles een schending is van de motiveringsplicht.

Dat DVZ hiermee nogmaals de motiveringsplicht schendt. Waarom kunnen een langdurig verblijf en al deze tekenen van integratie geen buitengewone omstandigheden vormen en uiteindelijk niet leiden tot regularisatie?

5. Betrokkene beweert dat hij afkomstig zou zijn uit Congo en dat hij gezien de problemen aldaar zijn land zou hebben verlaten. Betrokkene zou zijn land van herkomst hebben moeten ontvluchten uit schrik voor zijn leven. Betrokkene zou onmogelijk kunnen terugkeren. Hij zou angst hebben voor een terugkeer naar Congo, zijn veiligheid zou er niet kunnen gegarandeerd worden. De lokale overheid zou nog steeds niet in staat zijn om zijn burgers van willekeurige vervolgingen en van wandaden te vrijwaren en nog minder om de verantwoordelijke daders te vervolgen. Er zouden ernstige redenen zijn dat betrokkene een reëel gevaar zou lopen wegens de bijzondere situatie die er zou heersen in Congo. Het zou dan ook onverantwoord zijn om mensen in dergelijke omstandigheden terug te sturen naar Congo. Ter staving voegt betrokkene stukken toe met betrekking tot de veiligheidssituatie in Congo.

Heeft men het dossier van verzoeker eigenlijk wel onderzocht?!

Verzoeker "beweert" niet dat hij afkomstig is uit Congo... Hij heeft de Congolese nationaliteit!

Dit werd reeds bewezen door het nationaal paspoort dat verzoeker voegde.

Verzoeker wenst op te merken dat de bestreden beslissing getuigt van een onzorgvuldig onderzoek naar het dossier van verzoeker.

Uit het administratief dossier blijkt immers duidelijk dat verzoeker de Congolese nationaliteit heeft en zijn land van herkomst heeft moeten ontvluchten uit schrik voor zijn leven.

DVZ haalt bovendien zelf aan dat verzoeker verschillende stukken voegt m.b.t. de veiligheidssituatie in Congo.

Het is dan ook flagrant onzorgvuldig van verwerende partij om deze stukken niet te onderzoeken!

DVZ dient te onderzoeken of verzoeker kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. DVZ weigert dit te doen.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst.

6. Wat betreft de verwijzing naar stukken met betrekking tot de veiligheidssituatie in Congo, dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze gaan over de algemene toestand in Congo en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet" (RW, 27juli 2007, nr. 1.018)

Er wordt gesteld dat betrokkene geen gegronde vrees voor gevaar van schending van art 3EVRM kan voorleggen.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Bovendien kan verzoeker niet in concreto aantonen dat zijn leven in gevaar is indien hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst!

Verzoeker is al geruime tijd niet meer in zijn land van herkomst geweest!

Hij kan alleen maar afgaan op de mediaberichtgeving om zijn gegronde vrees te kunnen staven. Dat het onredelijk is van DVZ om concrete bewijzen te vragen, immers indien hij concrete bewijzen wil verzamelen, is zijn leven in gevaar!

Uit de mediaberichtgeving, die wijdverspreid en toegankelijk is voor verwerende partij, blijkt dat de situatie in Congo nog niet onder controle is.

Het is niet redelijk van DVZ om te verwachten dat hij zijn leven in gevaar brengt, zodat hij kan aantonen dat er een reële dreiging is voor zijn fysieke integriteit.

Dat dit algemeen geweten is en bijgevolg wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Dat verzoeker wel degelijk nieuwe elementen naar voren brengt om de huidige situatie in Congo te verduidelijken, dat DVZ op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst dient te onderzoeken. (zie bijlages)

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. DVZ weigert dit te doen.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat dit argument, in tegendeel tot wat DVZ stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

7. Wat de vermeende schending van art 3 EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Verzoeker bevindt zich eveneens in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Congo een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden. Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

DVZ merkt op dat verzoeker het gevaar voor de schending van art 3 van het EVRM dient te bewijzen. Verzoeker wenst op te merken dat uit de vele recente media wel degelijk blijkt dat de situatie in Congo nog steeds levensgevaarlijk is.

Het staat niet ter discussie dat de huidige situatie te Congo nog steeds zeer precair is voor de burgers die er wonen en dat hij nog steeds vreest voor een terugkeer.

Het is onverantwoord om in dergelijke omstandigheden burgers terug te sturen en hen bloot te stellen aan dergelijke gevaarlijke situaties.

Verzoeker is uit zijn land van herkomst gevlucht omwille van problemen. Indien hij terugkeert naar zijn land van herkomst zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Voor cliënt die de Congoese nationaliteit heeft is het onmogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Immers hij is uit het land gevlucht en is er al meer dan vijf jaar niet meer geweest. Hij kan bijgevolg dus ook niet terugkeren want hij kan nergens terecht en heeft er geen verblijfplaats meer, zelfs niet voor een eventueel tijdelijke terugkeer.

Hoe kan hij geacht worden terug een leven op te bouwen in Congo, als hij daar al jaren niet meer geweest is en vreest voor zijn leven??

Hij heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

8. Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 40 jaar in Congo en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Verzoeker wenst op te merken dat hij inderdaad een meerderheid van zijn leven in Congo heeft doorgebracht. Doch, sinds 2009 verblijft hij op Belgisch grondgebied.

Dat alhoewel verzoeker een meerderheid van zijn leven heeft doorgebracht in Congo, men een afwezigheid van bijna 5 jaar niet mag vergeten. Alhoewel het, volgens DVZ, onwaarschijnlijk is dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer hebben in het land van herkomst, is het niet ondenkbaar.

Immers, verzoeker is al bijna vijf jaar niet meer in Congo geweest. Dat er van hem niet verwacht kan worden dat hij na een afwezigheid van 5 jaar zich tot deze personen richtten voor financiële steun of een onderkomen. Indien hij terugkeert, zal hij in een mensonterende en levensbedreigende situatie terechtkomen!

Ten onrechte stelt men dat het geenszins vergeleken kan worden met zijn relaties in zijn land van herkomst. Verzoeker leeft immers niet meer in zijn land van herkomst, hij heeft hier een leven in veiligheid opgebouwd!

9. Bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocudereerde asielzoekers of migranten zonder papieren- die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het 'vrijwillige terugkeerprogramma' bestaat uit vliegtuigreis naar herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van terwerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers — de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie).

Dat het voor verzoeker niet duidelijk is hoe Fedasil of IOM hem kunnen beschermen in zijn land van herkomst.

Beide instanties zijn verantwoordelijk voor de praktische organisatie van de terugkeer naar het land van herkomst. Geen van beide instanties kunnen zijn veiligheid garanderen.

Dat het voor verzoeker bijgevolg onbegrijpelijk is waarom DVZ deze instanties aanhaalt in zijn beslissing. Verzoeker kan niet terugkeren naar Congo, aangezien zijn leven er in gevaar is!

Verzoeker wenst op te merken dat hij inderdaad een meerderheid van zijn leven in Congo hebben doorgebracht. Doch, sinds 2009 verblijft hij op Belgisch grondgebied.

Dat alhoewel verzoeker een meerderheid van zijn leven heeft doorgebracht in Congo, men een afwezigheid van 4 jaar niet mag vergeten.

Dat hij zijn leven hier in alle veiligheid heeft opgebouwd.

Het is onredelijk van verwerende partij om hem door te verwijzen naar reïntegratieprogramma's, en zo de Staat ten laste te zijn, terwijl hij in België een leven heeft opgebouwd en zelf voor zijn onderhoud instaat.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

[...]

Dat verzoeker van mening is, dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende.

Dat hij geregulariseerd dient te worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Bovendien is het voor verzoeker niet duidelijk WAAROM DVZ hier geen rekening mee houdt in haar beslissing.

Indien DVZ van mening is dat deze criteria niet van toepassing zijn op verzoeker, dienen zij op zijn minst te motiveren waarom niet aangezien zij nog steeds over de discretionaire bevoegdheid beschikken om deze toe te passen.

Gezien men immers zo het gelijkheidsbeginsel schendt daar men tot op heden en op basis van deze instructie die men omwille van zijn discretionaire bevoegdheid toepast, positieve beslissingen blijft nemen.

We kunnen immers menige voorbeelden voorleggen van situaties waarin DVZ tot op heden nog beslissingen neemt, naar aanleiding en op basis van de "zogezegd vernietigde" instructie.

Gelieve in bijlage (zie stuk3), alvast één concreet voorbeeld terug te vinden van zo'n beslissing.

Client kreeg een beslissing van DYZ die enkel en alleen kan voortvloeien uit de instructie van 19.07.2009.

Zoals blijkt uit bijgevoegd stuk, werd deze beslissing genomen op basis van de criteria zoals gesteld in punt 2.8B van de instructie.

Verzoeker begrijpt niet waarom deze instructie wel van toepassing is op het ene dossier, en dan weer niet in het andere.

Client voldoet perfect aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in punt B.2. van de instructie.

DVZ ontkent dit niet, meer no g, ze haalt ze zelfs aan in de beslissing!

Dat dit een flagrante schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel!

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in de instructie d.d. 19.07.2009, met name ook aan prangende humanitaire situatie.

Hij voldoet volledig aan punt B.2. en met name "personen die zich in een zodanige persoonlijke of familiale situatie bevinden dat hun enige redding de regularisatie van hun verblijf is."

Verzoeker verblijft al meer dan vijf jaar in België! Dat hij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, hij heeft hier immers een leven in veiligheid!

Dat DVZ bij het nemen van zijn beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden !Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoeker helemaal niet inziet waarom men geen rekening heeft gehouden met ALLE elementen die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat verzoeker dan ook vraagt huidige beslissing te willen schorsen en vernietigen omwille van het feit dat deze een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht."

2.1.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoeker niet aantoonde dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of voor de plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft tevens toegelicht waarom hij meent dat uit de door verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoeker geeft aan dat verweerder heeft nagelaten uiteen te zetten waarom hij zijn integratie en zijn langdurig verblijf in het Rijk niet als een buitengewone omstandigheid beschouwt. Hij verliest hierbij echter uit het oog dat verweerder duidelijk heeft gemotiveerd dat omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België en de goede integratie de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en dat deze omstandigheden niet verantwoord zijn waarom deze aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend.

De verwijzing naar het arrest nr. 80 255 van 26 april 2012 van de Raad is voorts niet dienend, aangezien de feiten die aan de basis liggen van dit arrest niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak. In casu werd namelijk vastgesteld dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvanke-

lijk is, zodat niet diende te worden onderzocht of een integratie kon worden weerhouden als een reden om een verblijfsmachtiging toe te staan en derhalve ook niet moest worden uiteengezet waarom dit gegeven bij een beoordeling ten gronde niet werd weerhouden.

Verzoeker kan verder ook niet dienstig voorhouden als zou niet zijn gemotiveerd waarom niet langer toepassing wordt gemaakt van de criteria van de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009). Verweerder gaf zo op duidelijke wijze aan dat verzoeker zich niet langer dienstig op deze criteria kan beroepen, gelet op de vernietiging van deze instructie door de Raad van State.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder oordeelde in voorliggende zaak dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

In een eerste onderdeel van zijn middel houdt verzoeker in wezen voor dat verweerder onterecht oordeelde dat de criteria die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 niet meer kunnen worden gebruikt.

De Raad kan in dit verband enkel vaststellen dat verweerder correct motiveerde dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde en dat dit rechtscollege in dit arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskennis inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Aangezien deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan, kon verweerder er geen toepassing van maken.

Door te betogen dat een voormalige staatssecretaris en tal van andere personen bevestigden dat de criteria die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 ook na de vernietiging van deze instructie nog kunnen worden toegepast en door te duiden dat dit in bepaalde dossiers ook gebeurde, toont verzoeker niet aan dat verweerder in casu enige appreciatiefout heeft begaan. Verweerder dient immers de wet en de rechtspraak van de Raad van State te laten primeren op allerhande verklaringen.

Het feit dat verweerder in het raam van zijn discretionaire bevoegdheid eventueel kan beslissen om bij een beoordeling ten gronde van een aanvraag van een vreemdeling om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd criteria in aanmerking te nemen die gelijkaardig zijn aan deze die ook in de instructie van 19 juli 2009 of enige hieraan voorafgaande instructie waren opgenomen, impliceert niet dat hij mag voorbijgaan aan het gegeven dat de wetgever uitdrukkelijk heeft bepaald dat een verblijfsmachtiging slechts via de burgemeester van de verblijfplaats van de aanvrager kan worden aangevraagd in buitengewone omstandigheden. Verweerder diende in voorliggende zaak derhalve te onderzoeken of er effectief buitengewone omstandigheden werden aangevoerd en kon verzoeker niet vrijstellen van deze voorwaarde. Hierbij moet worden benadrukt dat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 onder meer vernietigde omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”* en *“door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”*. Er dient trouwens te worden aangegeven dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012, uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om alsnog de criteria van de instructie toe te passen.

Ook door toe te lichten dat vele vreemdelingen, ingevolge de toepassing van de bepalingen van de instructie van 19 juli 2009 en dus veelal met een miskennis van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk werden gemachtigd, toont verzoeker niet aan dat verweerder in casu op basis van een incorrecte feitenvinding vaststelde dat hij geen buitengewone omstandigheden aantoonde terwijl dit een vereiste is die in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt gesteld om een aanvraag tot afgifte van een verblijfsmachtiging via de burgemeester van de verblijfplaats te kunnen indienen.

Verzoeker zet nog uiteen dat hij meent dat verweerder een nieuwe beslissing zou moeten nemen ten aanzien van de vreemdelingen die tot een verblijf werden gemachtigd op basis van de in de instructie van 19 juli 2009 opgenomen criteria. Hij maakt met deze toelichting evenwel niet aannemelijk dat de in casu eerste bestreden beslissing door enig gebrek is aangetast.

Door te betogen dat verweerder, ook nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde, nog beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de in deze instructie opgenomen criteria toont hij evenmin aan dat verweerder in voorliggende zaak onwettig optrad door te duiden dat hij geen toepassing kan maken van een instructie die werd vernietigd.

Door, in wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van het middel, te herhalen dat hij niet begrijpt waarom zijn langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheden zijn, weerlegt verzoeker wederom de vaststelling van verweerder niet dat hij door het louter aanbrengen van deze feitelijke gegevens niet aantoonde waarom het voor hem niet mogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure en dat elementen die betrekking hebben op zijn integratie slechts dienstig zijn bij een onderzoek ten gronde van een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te

worden gemachtigd. Zijn stelling dat deze elementen wel buitengewone omstandigheden vormen, vindt bovendien geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De verwijzing naar het arrest nr. 80 255 van 26 april 2012 van de Raad is, zoals reeds gesteld, niet dienend, aangezien de feiten die aan de basis liggen van dit arrest niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak. In casu werd namelijk vastgesteld dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is, zodat niet diende te worden onderzocht of een integratie kon worden weerhouden als een reden om een verblijfsmachtiging toe te staan en derhalve ook niet moest worden uiteengezet waarom dit gegeven bij een beoordeling ten gronde niet werd weerhouden. Aldus diende ook nog geen standpunt te worden ingenomen inzake de mate waarin de ingeroepen integratie kon worden aanvaard. Wat het gegeven betreft dat verzoeker geen strafbare feiten zou hebben gepleegd, kan verder ook niet worden ingezien op welke wijze dit gegeven vermag aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk zou zijn de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure in te dienen. Er blijkt aldus evenmin dat verweerder dit gegeven – waarmee hij, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de eerste bestreden beslissing, wel degelijk rekening hield – ten onrechte niet zou hebben weerhouden als buitengewone omstandigheid.

In een derde onderdeel van het middel gaat verzoeker in op de motivering in de eerste bestreden beslissing dat hij wist dat zijn verblijf in België slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten, dat hij naliet zulks te doen en sindsdien illegaal in België verblijft en dat de asielprocedure niet onredelijk lang heeft geduurd. Verzoeker betoogt dat de voorziene motivering op dit punt getuigt van een gebrekkig onderzoek van het dossier. Hij stelt niet te hebben gekozen voor een illegaal verblijf in België, waarbij hij wijst op het indienen van de thans voorliggende verblijfsaanvraag en het gegeven dat hij geen keuze had dan in afwachting van een beslissing ter zake in België te verblijven. De Raad stelt vast dat verzoeker met dit betoog evenwel nog niet aannemelijk maakt dat verweerder bij voormelde motivering is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding. De loutere indiening van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft niet tot gevolg hij niet langer illegaal in het Rijk verblijft. Verzoeker benadrukt dat hij geen keuze had dan illegaal in België te verblijven, doch toont aldus nog niet aan dat verweerder de aanvraag, meer concreet de ingeroepen buitengewone omstandigheden, niet op een voldoende zorgvuldige wijze zou hebben onderzocht. In zoverre verzoeker in dit verband wijst op een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar zijn land van herkomst en andermaal betoogt dat niet afdoende is gemotiveerd in het licht van zijn langdurig verblijf en zijn integratie in België, wordt verwezen naar de bespreking dienaangaande.

Verzoeker betoogt, in een vierde onderdeel van zijn middel, dat verweerder in de eerste bestreden beslissing ten onrechte heeft geoordeeld dat een terugkeer naar Congo teneinde aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen hem niet zou blootstellen aan een risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verblijfsaanvraag in dit verband als volgt stelde:

“Verzoeker is afkomstig uit Congo, hij is zijn land van herkomst moeten ontvluchten uit schrik voor zijn leven.

[...]

De lokale overheid is immers nog steeds niet in staat om zijn burgers van willekeurige vervolgingen te vrijwaren tegen wandaden en nog minder om de verantwoordelijke daders te vervolgen.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Er zijn ernstige redenen dat verzoeker een reëel gevaar loopt wegens de bijzondere situatie die er heerst in Congo.

Het is dan ook onverantwoord om mensen in dergelijke omstandigheden terug te sturen naar Congo.”

Hij voegde enkele stukken betreffende de veiligheidssituatie in Congo, met name het reisadvies van Buitenlandse Zaken en twee persartikels over Congo uit Het Laatste Nieuws van december 2013.

In de eerste bestreden beslissing wordt aangegeven dat verzoekers asielaanvraag werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verweerder refereert, in antwoord op voormeld betoog van verzoeker in zijn aanvraag, vervolgens aan rechtspraak van de Raad dat het louter aanhalen van rapporten die op algemene wijze melding maken van schendingen van de mensenrechten in een land niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt om te worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen en dat hiervoor minstens een begin van bewijs dient voor te liggen dat de betrokkene persoonlijk een dergelijk risico loopt. Verweerder stelt vast dat de door verzoeker aangebrachte stukken handelen over de algemene veiligheidssituatie in Congo en geen persoonlijk begin van bewijs wordt aangebracht. Hij stelt vast dat verzoeker zich op dit punt beperkt tot beweringen. Hij weerhoudt aldus noch een miskennis van artikel 3 van het EVRM noch een buitengewone omstandigheid.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*" Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare

informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

In casu dient te worden aangenomen dat verzoeker in zijn aanvraag alle volgens hem nuttige gegevens en stukken ter staving van de door hem voorgehouden miskening van artikel 3 van het EVRM heeft kunnen aanbrengen.

Waar verweerder vervolgens motiveerde dat de door verzoeker voorgelegde stukken de algemene veiligheidssituatie in Congo betreffen en verzoeker naliet enig begin van bewijs voor te leggen dat hij een persoonlijk risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM dient te vrezen, dient verder te worden aangenomen dat verweerder de hem voorgelegde stukken en de ingeroepen vrees in de zin van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Congo wel degelijk heeft onderzocht en op gemotiveerde wijze heeft geïdentificeerd waarom hij een dergelijk risico niet weerhoudt. Verzoeker overtuigt niet waar hij het tegendeel voorhoudt. Er blijkt niet dat verweerder – wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft – enig concreet gegeven en/of stuk ten onrechte niet in rekening heeft gebracht bij de totstandkoming van de eerste bestreden beslissing. Hij is nagegaan in welke mate verzoeker een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM aantoonde, en heeft geoordeeld dat zulks niet blijkt nu verzoeker in dit verband geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten aanbracht die erop wijzen dat hij in zijn herkomstland een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM dient te vrezen en een verwijzing naar stukken die de algemene situatie beschrijven niet kan volstaan. De Raad benadrukt in dit verband ook dat, wat de buitengewone omstandigheden in de verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet betreft, de bewijslast in de eerste plaats berust bij verzoeker zelf. Hij dient concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen en kan niet volstaan met louter algemene beweringen of een verwijzing naar de algemene situatie in het herkomstland zonder in dit verband een band met zijn persoon aannemelijk te maken. In het licht van hetgeen voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verweerder geen of slechts een gebrekkig onderzoek heeft gevoerd in het licht van de door hem aangevoerde grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM.

In zoverre verzoeker aangeeft dat het gestelde in de eerste bestreden beslissing dat hij beweert de Congolese nationaliteit te hebben eraan voorbij gaat dat hij middels zijn paspoort heeft aangetoond deze nationaliteit te hebben, merkt de Raad op dat dit een kritiek betreft op de wijze waarop verweerder het door verzoeker aangevoerde heeft weergegeven in de eerste bestreden beslissing doch waarvan niet blijkt dat dit de strekking van deze beslissing heeft beïnvloed. Verweerder heeft immers, in antwoord op het door verzoeker aangevoerde dat hij bij terugkeer naar zijn herkomstland een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM dient te vrezen, op zich niet in vraag gesteld dat verzoekers herkomstland Congo is en is nagegaan of verzoeker een ernstige grief in de zin van artikel 3 van het EVRM aannemelijk heeft gemaakt indien hij vanuit dit land de verblijfsaanvraag moet indienen. Deze kritiek is aldus niet van aard te kunnen leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Verweerder is vervolgens van mening dat het bestuur onzorgvuldig heeft gehandeld, nu uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat hij zijn herkomstland is moeten ontvluchten uit schrik voor zijn leven. De Raad stelt vast dat verweerder in zijn beslissing rekening heeft gehouden met onder meer dit

aangevoerde, doch dit niet heeft weerhouden en wel omdat verzoeker zich beperkte tot beweringen en louter stukken aanbracht betreffende de algemene veiligheidssituatie in zijn land van herkomst zonder deze te betrekken op zijn persoonlijke situatie. Verweerder was van mening dat verzoeker niet enig begin van bewijs bij te brengen ter staving van een persoonlijk risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder bij zijn beoordeling enig concreet element ten onrechte buiten beschouwing heeft gelaten of niet in redelijkheid tot deze beoordeling kon komen. De Raad kan ook enkel vaststellen dat verzoeker er volledig aan voorbij gaat dat zijn betoog dat hij zijn herkomstland is moeten ontvluchten reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een onderzoek door de asielinstanties. Hierbij werd geoordeeld dat dit betoog geloofwaardigheid mist. In dit verband kan worden verwezen naar het arrest nr. 59 422 van de Raad van 8 april 2011 inzake verzoeker asielaanvraag. Het door verzoeker gestelde dat dit door hem aangevoerde duidelijk zou blijken uit de stukken van het administratief dossier kan dan ook bezwaarlijk ernstig worden genoemd.

De Raad benadrukt dat verzoeker geenszins concreet aannemelijk maakt dat verweerder ten onrechte op basis van de bij de aanvraag gevoegde stukken geen situatie van veralgemeend, willekeurig geweld heeft weerhouden waardoor geen enkele Congolese onderdaan nog zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst. In dit verband kan ook worden verwezen naar een arrest van het EHRM van 14 november 2013 in de zaak Z.M. tegen Frankrijk. Door vervolgens te oordelen dat, nu de voorgebrachte stukken enkel de algemene situatie in Congo betreffen en geen begin van bewijs van enig persoonlijk risico wordt aangebracht, blijkt niet dat verweerder kennelijk onredelijk of met miskennis van artikel 3 van het EVRM handelde waar hij geen reëel risico in deze zin weerhield.

Het door verzoeker gestelde dat hij *“niet in concreto [kan] aantonen dat zijn leven in gevaar is indien hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst”* nu hij daar al geruime tijd niet meer is geweest en *“indien hij concrete bewijzen wil verzamelen, zijn leven in gevaar [is]”*, doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat en met name aan de vaststelling van het bestuur dat verzoeker in gebreke is gebleven een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM met concrete argumenten aannemelijk te maken en met name enig begin van bewijs van een persoonlijk risico aan te brengen. Enig kennelijk onredelijk handelen wordt met een dergelijke algemene uiteenzetting niet aannemelijk gemaakt.

Verzoeker weerlegt met zijn uiteenzetting geenszins de door verweerder gedane vaststelling dat hij in zijn aanvraag niet aannemelijk maakte dat een terugkeer naar Congo om aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen in zijn hoofd, en gelet op de veiligheidssituatie aldaar, een reëel risico inhoudt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

In zoverre verzoeker in zijn verblijfsaanvraag als buitengewone omstandigheid verder nog aanvoerde dat hij in zijn land van herkomst niets of niemand meer heeft en hij er zelfs voor een tijdelijke terugkeer geen onderkomen heeft, motiveerde verweerder vervolgens dat het erg onwaarschijnlijk is dat verzoeker geen familie, vrienden of kennissen meer heeft in zijn land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn verblijfsaanvraag. Hierbij wees verweerder op het verblijf van verzoeker gedurende ruim 40 jaar in Congo en het gegeven dat zijn verblijf in België – en de tijdens dit verblijf opgebouwde integratie en banden – geenszins kunnen worden vergeleken met zijn relaties in het land van herkomst. Daarnaast wees verweerder op de mogelijkheid die verzoeker heeft om een beroep te doen op een programma voor vrijwillige terugkeer, in het kader waarvan meestal een terugkeerpremie wordt uitgereikt alsook eventueel bijkomende re-integratiesteun kan worden genoten.

Er dient te worden aangenomen dat verweerder aldus in wezen heeft geoordeeld dat hij het door verzoeker aangevoerde dat deze in zijn herkomstland niets of niemand heeft om op terug te vallen, niet bewezen acht en dit met name in het licht van een aanwezigheid gedurende ruim 40 jaar in Congo. Deze beoordeling komt de Raad in casu niet kennelijk onredelijk voor, te meer nu verzoeker zich in zijn aanvraag op dit punt zelf beperkte tot een loutere bewering en zonder in dit verband enig concreet element naar voor te brengen om dit door hem gestelde aannemelijk te maken. Zowel in de aanvraag als in huidig verzoekschrift benadrukt verzoeker zijn afwezigheid gedurende vijf jaar in het land van herkomst, doch dit gegeven bewijst nog niet dat alle banden met het herkomstland – waar verzoeker is geboren en getogen en steeds heeft verbleven – verloren zouden zijn gegaan, dat men niet langer een beroep kan doen op daar aanwezige familieleden, vrienden of kennissen of dat men niet langer zou kunnen terugkeren naar dit land teneinde van daaruit een verblijfsaanvraag te richten tot de Belgische overheden. Verzoeker herhaalt in huidig middel het door hem aangevoerde dat hij nergens nog terecht zou kunnen in zijn land van herkomst en benadrukt dat hij er gedurende vijf jaar niet meer is geweest. Hij stelt dat het niet ondenkbaar is dat men in een dergelijke periode alle banden met zijn land heeft

verloren en men niet langer een beroep kan doen op familie, vrienden of kennissen. Met dit betoog slaagt hij er niet in aannemelijk te maken dat verweerder enig concreet element ten onrechte niet in rekening heeft gebracht en toont hij, nu hij zich andermaal beperkt tot algemeenheden en beweringen, evenmin aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld. Verzoeker duidt geenszins concreet waarom hij na een afwezigheid van vijf jaar, in het licht van een eerder verblijf gedurende 40 jaar, niet langer in redelijkheid een beroep kan doen op de daar nog aanwezige familie, vrienden of kennissen. De vraag met welk land verzoeker thans de sterkste banden zou hebben, is in deze verder niet determinerend. Er blijkt verder evenmin dat het kennelijk onredelijk zou zijn te oordelen dat verzoekers desgewenst ook een beroep kan doen op programma's voor vrijwillige terugkeer. Verzoeker stelt in dit verband dat hij aldus ten laste zou zijn van de Staat terwijl hij hier een leven heeft opgebouwd en zelf instaat voor zijn onderhoud, doch de vraag die centraal staat is of het voor verzoeker bijzonder moeilijk is de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen en in het licht hiervan is het op zich niet kennelijk onredelijk te vereisen dat verzoeker in dit verband alle hem ter beschikking staande opties benut. Het gegeven dat hij aldus een beroep zou moeten doen op middelen van de Staat of van internationale organisaties doet hieraan op zich nog geen afbreuk. Dit motief betreft overigens ook slechts een overtollige motivering, na de vaststelling dat verzoeker niet concreet aannemelijk heeft gemaakt niet te kunnen terugvallen op een netwerk in zijn herkomstland. Dit laatste motief, dat niet wordt weerlegd, kan op zich reeds volstaan om de eerste bestreden beslissing op dit punt te gronden. Nu verzoeker het motief dat niet blijkt dat hij niets of niemand meer heeft in zijn herkomstland om op terug te vallen niet weerlegt, blijkt evenmin dat hij hierop nog dienstig kan steunen om te stellen dat er sprake is van een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM. Loutere beweringen zijn niet van aard aanleiding te kunnen geven tot de vaststelling dat de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM is bereikt.

In zoverre verzoeker nog stelt niet in te zien op welke wijze Fedasil of de Internationale Organisatie voor Migratie hem kunnen beschermen en zijn veiligheid kunnen garanderen, merkt de Raad op dat zulks ook geenszins wordt gesteld in de eerste bestreden beslissing. De motivering dat verzoeker een beroep kan doen op voormelde organisaties bij een terugkeer is geen antwoord op het door verzoeker aangevoerde dat zijn leven of veiligheid in het land van herkomst in gevaar is, maar wel op zijn argument dat hij niets of niemand meer zou hebben in zijn herkomstland om op terug te vallen. Dit betoog vertrekt aldus van een foutief uitgangspunt en mist zodoende feitelijke grondslag.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing, kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.2.4. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met alle gegevens die verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf aanvoerde ter staving van zijn bewering dat er sprake was van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in dit verband een voldoende onderzoek voerde, zodat ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

2.1.2.5. Inzake de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel verliest verzoeker vervolgens uit het oog dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Het loutere gegeven dat verweerder in het verleden met miskennis van wat is bepaald in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een verblijfsmachtiging zou hebben toegekend, leidt geenszins tot de vaststelling dat hij ook in casu de in voormeld wetsartikel gestelde bepalingen dient te miskennen.

2.1.2.6. Het rechtszekerheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11

januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Het rechtszekerheidsbeginsel wordt niet geschonden indien een bestuur op een juiste en consequente manier toepassing maakt van een duidelijke wetsbepaling en een door de Raad van State reeds vernietigde bestuurlijke instructie die strijdig was met deze wetsbepaling weigert toe te passen. Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel kan in casu niet worden vastgesteld.

2.1.2.7. Er moet ook worden benadrukt dat het vertrouwensbeginsel niet inhoudt dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om zijn uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is verweerder trouwens niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F). Verzoekers betoog inzake de schending van het vertrouwensbeginsel is bijgevolg niet dienstig.

2.1.2.8. De beschouwingen van verzoeker laten ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.1.2.9. Het eerste middel is ongegrond.

2.2. Verzoeker ontwikkelt een tweede middel gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

Hij geeft allereerst aan dat deze beslissing het lot dient te volgen van de eerste bestreden beslissing. Zoals hierboven reeds werd vastgesteld, blijkt evenwel niet dat verzoeker een gegrond middel aanvoert gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

Verzoeker betoogt bijkomend, wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, dat deze beslissing is genomen met miskennis van de motiveringsplicht, omdat hierin niet wordt vermeld dat deze een gevolg is van de eerste bestreden beslissing. Hij geeft aan dat de motivering van het bevel strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende is omdat er nergens sprake is van de motivering van de eerste bestreden beslissing. De Raad stelt evenwel vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidt op welke juridische grond deze beslissing is genomen, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Eveneens wordt in feite geduid dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, met name nu hij niet in het bezit is van een geldig visum. Deze voorziene motivering in rechte en in feite is pertinent en draagkrachtig en laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verzoeker maakt verder geenszins aannemelijk dat deze motivering niet zou steunen op juiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk of onwettig zou zijn. Verzoeker duidt verder ook niet waarom of op welke grond in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de motivering van de eerste bestreden beslissing zou dienen te worden hernomen of waarom naar deze beslissing dient te worden verwezen. Het gegeven dat verweerder pas overgaat tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten na de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te hebben onderzocht en behandeld, betekent nog niet dat het bevel een loutere uitvoerings- of gevolgbeslissing is en niet op eigen juridische en feitelijke gronden kan bestaan. Verzoeker maakt ook niet concreet aannemelijk dat het bestreden bevel strijdig zou zijn met de instructies om het af te leveren. Daarenboven blijkt ook niet dat verzoeker het vereiste belang kan doen gelden bij zijn zeer formalistische betoog, nu hij geenszins aannemelijk maakt dat een eventuele vernietiging van het bestreden bevel aanleiding kan geven tot een wezenlijk andere beslissing in dit verband, te meer gelet op de vaststelling dat hij geen gegrond middel aanvoerde ter nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Zijn enige kritiek is immers dat niet wordt verwezen naar de eerste bestreden beslissing, of de motivering hiervan niet wordt hernomen, terwijl hij terzelfdertijd kennis heeft kunnen nemen van deze beslissing en haar motieven. Een schending van de motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

Het middel wordt niet weerhouden.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS